

Egri Dávid
Az élet domborzati térképe

A mező, amin még ártatlanként mosolyogva rohangáltam
Most már csak üresség, ahol bánatomba odajártam
A patak csordogál, mint a vér az ereimbe
Az eső, ami csak esik könnyek a szemeimbe
A sok ház csak tömeg, akik végzik munkájukat
A pozitivitás csak jelmez, ami egyszer letépi hamis ruhájukat
Csak a halál küszöbén él az ember igazán
Csak a döntésképtelen áll egy másik lélek igazán
Remélem egyszer lehetek a madár kit a naivak csodálnak
De a csalódás nagyúr ezért kövekkel dobálnak
A szelek mindenkivel csak pofáznak
Az egymást követő napok monotonitást okádnak
Nekem az álmom a főutam a mellékutak csak a kíváncsiság
De felébredek az álomból üdvözöllek valóvilág
Az elme csak a levegő a lélek a lehelet
Akkor vagy szuperhős, ha megcsinálod a lehetetlent